

въшката ѝ гордостъ. Ето защо прѣди нѣколко врѣме видѣхме Рада, учителка вече, че шѣта на чорбаджийската трапеза на Хаджи Ровоаминия братъ.

Тия дни Рада бѣше твърдѣ улисана въ училището, защото приближаваше годишниятъ испитъ. Деньтъ му скоро настанъ. Още отъ сутрѣннта дѣвическото училище хванъ да се пълни съ ученички прѣмѣнени, пригладени и натруфени, като пеперудки, отъ майкитѣ си. Тѣ, съ отворени книжки, брѣмчехъ, подобно на рой пчели, и прѣговаряхъ за послѣденъ пѣтъ уроцитѣ си.

Черкова пусна, и народътъ занавлиза въ училището, както е обичаятъ, да види годишнитѣ усѣхи на ученицитѣ. Прѣкрасни вѣнци укичвахъ вратитѣ, прозорцитѣ и катедрата; а образътъ на св. Кирила и Methodia, погледваше изъ великолѣпно кржило отъ триндафили и росни цвѣтя, и клончета отъ ела и чемширъ. Скоро прѣднитѣ чинове се запълнихъ отъ ученичкитѣ, а всичкото останяло мѣсто — отъ публиката, пб-прѣднитѣ хора отъ която стояхъ напредъ, а нѣкои даже на столове. Между тѣхъ нѣкои наши познайници. Но останахъ още нѣколко стола за бѣдъщи отлични посѣтители.

Рада свѣнливо нареждаше ученичкитѣ на чиноветѣ и имъ даваше ниско нѣкакви наставления. Миловидното ѝ лице оживѣло отъ вълнение, по причина на тържественая часть, и освѣтлено отъ голѣми влажни очи, ставаше обаятелно прѣлестно. Прозрачни розови облачета играючи по бузитѣ ѝ, издавахъ трептението на стидливата ѝ душа. Рада чувствуваше, че стотина любопитни поглѣди падатъ сега върху нея, и ней ставаше неловко, тя губеше самообладание. Но щомъ главната учителка захванъ рѣчта си и привлече възъ себе вниманието, Ради станъ пб-леко, пб-ясно на душата, и тя хвърли пб-смѣлъ поглѣдъ около си и отпрѣдѣ. Тя забѣлѣжи съ радостъ отсъствието на Кириака Стефчовъ. Мжжеството ѝ се повърна. Рѣчта се свърши при тържественна тишина (тогава още не бѣше